Sagens omkostninger

20 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Hver part bærer sine omkostninger.**

Koopmans O'Keeffe Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. januar 1984.

P. Heim
Justitssekretær

T. Koopmans
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 24. NOVEMBER 1983 [1]

Høje Domstol.

Domstolen skal afgøre en sag, anlagt den 27. september 1982 af Mariette Krecké, gift Turner, og hvori sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation af en afgørelse truffet af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber den 20. oktober

1 — Oversat fra fransk.

1981, og om, at hun tilkendes en erstatning på 250 000 BFR for den ideelle skade, hun har lidt.

Sagsøgeren har herved anfægtet fuldbyrdelsen af den dom, som Domstolens anden afdeling afsagde den 9. juli 1981 i de forenede sager 59 og 129/80 [1] mellem sagsøgeren og Kommissionen.

Ved dommen annulleredes en afgørelse af 4. maj 1979, som vedrørte Mariette Turner's nye kompetenceområde som følge af en reorganisering af tjenestegrenene, samt en afgørelse af 20. maj 1980 vedrørende sagsøgerens forflyttelse til en stilling under generaldirektorat XII (forskning, videnskab og uddannelse).

Dommens præmis 72 [2] bestemte:

»i lyset af de principper, der ligger til grund for nærværende dom, har administrationen i medfør af EØF-traktatens artikel 176, stk. 1, pligt til at tage sagsøgerens situation op til fornyet overvejelse og træffe nye bestemmelser med hensyn til hendes fremtidige placering«.

I kraft af dommen befandt sagsøgeren sig således på ny i sin tidligere stilling som ekspeditionssekretær i lønklasse A 4 i afdelingen »lægetjenesten for personalet i Bruxelles« under generaldirektorat IX (»personale og administration«). Ved afgørelse af 20. oktober 1981 flyttede Kommissionen hende imidlertid med hendes stilling til direktorat IX-A-6 »sygeforsikring, byggelån« i samme generaldirektorat, hvor hun skulle varetage arbejdet som rådgivende læge.

Mariette Turner har anført, at en sådan placering ikke svarer til de »principper«, der ligger til grund for dommen af 9. juli 1981, og at den hverken svarer til hendes uddannelse eller faglige erfaring, og at hendes tilstedeværelse i afdelingen »sygeforsikring« på ingen måde var nødvendig. Hun har derimod gjort gældende, at det ikke alene ville svare til de »principper«, der ligger til grund for dommen af 9. juli 1981, definitivt at flytte hende tilbage til »lægetjenesten for personalet i Bruxelles«, men endvidere ville være helt berettiget, idet der i mellemtiden i nævnte tjenestegren var blevet ansat en læge som tjenestemand på fuld tid og en honorarlønnet læge. Hendes nye placering betød i virkeligheden, at hun var afskåret fra at udøve den »lægegerning«, som hun havde praktiseret i mere end 25 år. Hun har heraf udledt, at afgørelsen af 20. oktober 1981 er utilstrækkeligt eller fejlagtigt begrundet, behæftet med magtfordrejning og er en alvorlig krænkelse, som må give hende ret til en passende erstatning.

I — Det bør først undersøges, om Kommissionen var forpligtet til med tilbagevirkende gyldighed definitivt at flytte sagsøgeren tilbage til hendes tidligere ansættelsesområde.

Dommen af 9. juli 1981 havde til følge, at Mariette Turner skulle placeres i sin oprindelige stilling, men efter min opfattelse rækker dommen ikke længere. Man har ikke ved dommen ønsket — og har heller ikke kunnet — afgøre hendes *fremtidige* placering.

Kommissionen har ret til at organisere sine tjenestegrene. Dommen af 9. juli 1981 indebar ikke en kritik af den foretagne reorganisering af generaldirektoratet for personale og administration, og heller ikke en anfægtelse af, at afdelingen »sygeforsikring, byggelån« blev lagt ind under direktorat B, »general

1 — Sml. 1981, s. 1883 ff.

2 — Sml. 1981, på s. 1921.

administration« under nævnte generaldirektorat, mens afdelingen tidligere hørte under direktorat B, »management og organisation«. Fra oktober 1980 har lægetjenesten i Bruxelles således været underlagt generaldirektøren.

Dommen af 9. juli 1981 er ikke til hinder for, at sagsøgerens placering efterfølgende ændres, såfremt en sådan placering er begrundet i tjenestens behov og den pågældendes kvalifikationer; det påhviler mig at undersøge, om de pågældende betingelser er opfyldt.

1. Kommissionen har anført, at allerede inden dommen af 9. juli 1981 blev afsagt, var arbejdsbyrden ved Det centrale afregningskontor for den fælles sygesikringsordning stadigt stigende. Det pågældende kontor har bl.a. til opgave at behandle tjenestemænds ansøgninger om godtgørelse af udgifter med 100 % i tilfælde af alvorlige sygdomme, og ansøgninger om forhåndstilladelse til kurophold. Inden sagsøgeren ved afgørelse af 20. oktober 1981 blev placeret i afdelingen, havde én enkelt læge udført det pågældende arbejde, som på ingen måde kunne klares i den halvtidsstilling, han principielt var ansat i. Forholdene kunne først forbedres i 1981, efter at der i budgettet var bevilget endnu en stilling. Da stillingen endnu ikke var oprettet, løste Kommissionen problemet på den måde, at den overførte en tjenstemand med den af ham beklædte stilling uden at offentliggøre en meddelelse om ledig stilling.

I Domstolens praksis er en sådan fremgangsmåde anerkendt, og Domstolen har i Kindermann-sagen klart fastslået, at

»den afgørelse, der blev truffet over for sagsøgeren — eftersom stillingens indehaver blev overført med den af ham beklædte stilling — ... indebar [ikke] at der opstod en ledig stilling, og [er] således ikke ... en forflyttelse i vedtægtens forstand« [1].

Fra den 1. april 1983 er den pågældende praktiserende læge blevet erstattet af en anden læge, som også arbejder på halv tid. På nuværende tidspunkt er arbejdet således delt mellem på den ene side sagsøgeren, som er fuldtidsansat (og som behandler ca. to tredjedele af sagerne) og på den anden side den omtalte nye læge (som behandler ca. en tredjedel af sagerne). Ud fra denne arbejdsfordeling må det konkluderes, at placeringen af Mariette Turner i afregningskontoret var berettiget.

I en dom af 14. juli 1983 [2] har Domstolens tredje afdeling i øvrigt fastslået, at:

»de eventuelle problemer, som [tjenestemandens] afgang kan forvolde i hans gamle afdeling, og den gavn, som hans nye afdeling kan drage af omplaceringen ... er ... forhold, som er omfattet« af det skøn, som Domstolen indtil nu har anerkendt, at fællesskabsinstitutionerne har »såvel ved organisationen af deres tjenestegrene afhængigt af de opgaver, der pålægges dem, som ved placeringen af det personale, der er til deres rådighed«.

2. Den ordning, der blev vedtaget efter fælles aftale mellem alle institutionerne, bestemmer, at der til hvert afregningskontor er knyttet en rådgivende læge. Der kan kun tages stilling til ansøgningerne om forhåndstilladelse, der indgives til kontoret, efter høring af en rådgivende *læge*, og behandlingen af de nævnte ansøgninger udgør en betydelig del af den pågældende læges arbejde.

Det er ubestridt, at stillingen som rådgivende læge *ikke* »kan søges af personer

1 — Dom af 21. 5. 1981, sag 60/80, Kindermann, præmis 13, Sml. 1981, s. 1341.

2 — Sag 176/82, Nebe, præmis 18, Sml. 1983, s. 2486.

uden en egentlig lægelig uddannelse eller i det mindste uden en ufuldstændig uddannelse inden for det medicinske felt« [1]. Mariette Turner, der er læge, er således fuldt ud kvalificeret til at beklæde en sådan stilling på fuldtidsbasis ved afregningskontoret i Bruxelles, der er det vigtigste af alle kontorerne.

Det kan følgelig ikke antages, at de arbejdsopgaver, der blev overdraget sagsøgeren med virkning fra den 20. oktober 1981, var »usammenhængende« i den i dommen af 9. juli 1981 forudsatte betydning [2].

Jeg skal bemærke, at det i Nebe-dommen af 14. juli 1983 [3] fastslås, at:

»en tjenestemand ikke kan gøre sine personlige ønsker gældende i forhold til en foranstaltning, som ansættelsesmyndigheden træffer med henblik på organisationen eller en rationalisering af tjenestegrenene, som må antages at opfylde tjenstlige synspunkter . . .«

Efter min opfattelse er den trufne afgørelse således hverken behæftet med retlige eller faktiske mangler.

Med hensyn til sagsøgerens anbringende om magtfordrejning skal jeg blot bemærke, at hvis det anerkendes, at afgørelsen om sagsøgerens ændrede placering opfylder tjenstlige synspunkter, kan den ikke være behæftet med den pågældende mangel.

Henset hertil er sagsøgerens erstatningskrav ikke begrundet.

II — Men sagsøgeren har ligeledes beklaget sig over, at hun i tidsrummet mellem den 9. juli 1981, hvor dommen blev afsagt, og den 20. oktober 1981 ikke har haft nogen retningslinjer eller noget arbejde i generaldirektorat XII.

Princippet i EKSF-traktatens artikel 34, stk. 2, hvorefter Den Høje Myndighed inden en *rimelig* frist skal træffe de foranstaltninger, som fuldbyrdelsen af en annullationsafgørelse indebærer, må efter min opfattelse kunne overføres til EØF-traktatens artikel 176, stk. 1, samt til EØF-traktatens artikel 171. Når det tages i betragtning, at sagsøgeren har haft ferie og tjenestefrihed, kan den periode på lidt over tre måneder, der er forløbet mellem domsafsigelsen og sagsøgerens ændrede placering, ikke anses for urimelig.

Den omstændighed, at sagsøgeren midlertidigt blev flyttet, har ikke betydet, at hun er gået ned i lønklasse eller får udbetalt et mindre vederlag. At hun i den pågældende periode ikke kunne udøve »lægegerning« er en følge af den nye situation, der opstod på grund af dommen, samt af de foranstaltninger, der i mellemtiden blev truffet inden for hendes oprindelige tjenestegren.

Lad mig tilføje, at sagsøgerens begæring om foreløbige forholdsregler i forbindelse med sagerne 59 og 129/80 ikke blev taget til følge, og at Mariette Turner selv modsatte sig afgørelsen af 8. juni 1979, hvorved hun blev placeret i den specielle tjenestegren »lægetjenesten i Bruxelles for personalet i Bruxelles«.

Sammenfattende skal jeg foreslå, at sagsøgte frifindes, og at hver part bærer sine omkostninger.

1 — Præmis 65 i dommen af 9. 7. 1981, Sml. 1981, s. 1919.

2 — Præmis 61 i dommen af 9 7. 1981, Sml. 1981, s. 1918.

3 — Sag 176/82, Nebe, præmis 19, Sml. 1983, s. 2486.